

varetager denne opgave, men må — hvis det ønskes — lige så vel kunne henlægges til et „stående“ socialt udvalg under borgerrepræsentationen. Det afgørende er i denne henseende ifølge socialreformkommissionens betænkning II (s. 141 sp. 2—s. 142 sp. 1, navnlig pkt. 16), at forholdene i København i videst muligt omfang bør lægges til rette efter samme principper, som ligger til grund for ordningen i det øvrige land, hvilket Københavns magistrats 3. afdeling er ganske enig i.

Et centralt, socialt udvalg under borgerrepræsentationen må naturligvis nedsættes af denne efter de sædvanlige regler for nedsættelse af udvalg, og det må — i mangel af udtrykkelig lovbestemmelse om sammensætningen — ligeledes tilkomme borgerrepræsentationen at afgøre, om et sådant udvalg kan og bør suppleres med medlemmer uden for borgerrepræsentanternes kreds, således som det i dag er tilfældet med hensyn til Københavns børne- og ungdomsværn.

Lokale nævn.

Distriktsnævn bør som politisk instans have indflydelse på mål og midler i vedkommende socialcenters virksomhed, men dets medlemmer bør ikke deltage i behandlingen eller afgørelsen af enkeltager, hvilket der efter socialreformens hidtidige lovgivningslinje næppe heller vil være hjemmel til — bortset fra de ovenfor omtalte sager om tvangsanbringelse af børn og unge. Klienter bør dog have adgang til at henvende sig til nævnet — eventuelt til et af dets medlemmer — for at forelægge en sag, som verserer eller er afsluttet af centret, hvis de har behov for at drøfte sagen med en lokal kendt tillidsmand med tilknytning til centret, men uden for den professionelle medarbejderkreds. Selvom det — som anført — efter principperne i socialreformen må være givet, at et sådant nævn ikke kan træffe afgørelse — eller omgøre afgørelser — i konkrete sager, der forelægges for det, vil allerede den omstændighed, at nævnet fra socialcentret kan få en redegørelse for sagen og kan drøfte den med de implicerede medarbejdergrupper, give mulighed for afdæmpning af eventuelle kommunikationsproblemer mellem klienter og det professionelle bistandspersonale. Såvel den almindelige ud-

vikling i retning af mere offentlighed i forvaltningen som selve samarbejdstanken taler imidlertid imod, at der lægges hindringer i vejen for *drøftelser* mellem nævnsmedlemmer og socialcenterpersonale om konkrete sager; ved den nærmere tilrettelæggelse må det naturligvis undgås, at lokalnævnet selvstændigt påtager sig et undersøgelsesarbejde vedrørende den pågældende klients situation, idet dette er en professionel opgave.

Nævn bestående af folkevalgte talsmænd vil også kunne medvirke dels i oplysningsarbejdet inden for distriktet, dels i samarbejde med såvel forældre som ældre beboere i distriktet samt i tilrettelæggelse og gennemførelse af forskellige andre former for medborgerkontakt, ligesom nævnets medlemmer i kraft af deres miljøkendskab kunne engagere sig i et opsøgende socialt arbejde.

Det skulle på denne måde være muligt for nævnet at øve en indsats *såvel ved* vurdering og drøftelse af principielle spørgsmål i forbindelse med socialcentrenes virksomhed i relation til sagsbehandlingen *som også ved* påpegnning af eventuelle mangler inden for distriktet, herunder med hensyn til spørgsmålet, om der er tilstrækkelige tilbud til borgerne i form af f. eks. dagcentre, daginstitutionspladser, boliger for ældre, plejehjem etc.

Så længe man opretholder dels Københavne kommunes forfatning, der er baseret på en klar kompetencedeling mellem borgerrepræsentationen som beslutende myndighed og magistraten som administrativt organ, dels den nuværende socialpolitiske lovgivningslinje, vil nævnenes indflydelse ganske vist være begrænset, men der vil alligevel i sådanne nævn kunne øves en betydelig indsats med hensyn til tilrettelæggelsen af den generelle virksomhed inden for distriktet, og selve „formidler-opgaven“ er overordentlig væsentlig, når det gælder kommunikationen mellem serviceorganerne og de borgere, der betjenes af dem.

Man kunne imidlertid forestille sig, at man lod dem træffe de før omtalte beslutninger vedrørende tvangsanbringelse af børn og unge — forudsat at udpegelsesmåden accepteres af socialministeriet — men i socialministeriet har man peget på, at dette nok vanskeligt vil kunne forenes med en talsmandsrolle, idet store befolkningskredse